

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Totivs Theologiæ S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Svpplementvm Tertiæ Partis

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romæ, 1619

Vtrum sacerdos possit remittere peccatum quoad pœnam? 2

urn:nbn:de:hbz:466:1-38817

170 QVÆST. XVIII. ART. II.
pœnitentię, neque sacramentum Baptismi, operan-
do, pertingit directè ad gratiam, nec ad culpę re-
missionem, sed dispositiue.

Vnde etiam patet responsio Ad tertium.

Alię rationes ostendunt, quòd ad remissionem
culpę directè, clauium potestas non operetur: quod
concedendum est.

ARTIC. II.

*Virum sacerdos possit remittere peccatum
quoad pœnam?*

69

AD secundum sic proceditur. Videtur, quòd sa-
cerdos non possit remittere peccatum quoad
pœnam. Peccato enim debetur pœna aeterna & tem-
poralis. Sed adhuc post absolutionem sacerdotis ma-
net pœnitens obligatus ad pœnam temporalem in
Purgatorio, vel in hoc mundo faciendam. Ergo non
dimittit aliquo modo pœnam.

¶ 2 Præterea, Sacerdos non potest præiudicare
iustitię diuinę. Sed ex diuina iustitiã, taxata est pœ-
nitentibus pœna, quam debent subire. Ergo sacerdos
non potest de ea aliquid remittere.

¶ 3 Præterea, Ille qui paruum peccatum commi-
sit, non est minus susceptiuus effectus clauium, quam
ille qui commisit maius peccatum. Sed si aliquid de
pœna per officium sacerdotis de maiori peccato di-
mittitur, possibile est esse ad eò paruum peccatum
nō debeat plus de pœna, quàm illud quod de ma-
iori peccato dimissum est. Ergo poterit totam pœnam
illius parui peccati dimittere: quod falsum est.

¶ 4 Præterea, Tota pœna temporalis peccati
bita est vnius rationis. Si ergo per primam absolu-
tionem dimittatur aliquid de pœna, & per secundam
ab eodem peccato absolutionem poterit aliquid di-
mitti: & sic tantum poterit multiplicari absolutio,
quòd vi clauium tota pœna tolletur, cum secundam
absolutio non sit minoris efficacię quàm prima. Et
sic peccatum remanebit omnino impunitum, quod
est inconueniens.

SED

SED contra, Clavis est potestas ligandi & solvendi. Sed potest sacerdos iniungere pœnam temporalem. Ergo & potest absoluerè a pœna.

¶ Præterea, Sacerdos non potest dimittere peccatum quantum ad culpam, vt in littera dicitur*: *Magister* nec quantum ad pœnam æternam, pari ratione. Si *l. 4. sit d.* ergo non potest remittere quantum ad pœnam temporalem, nullo modo remittere poterit: quod est *18. S. D.* omnino contrarium dictis Euangelij. *¶ E.*

RESPONDEO dicendum, quòd idem iudicium est de effectu, quem potestas clauium actualiter exercita complet in eo, in quo contritio tempore præcessit: & de effectu baptismi, qui iam habenti gratiam datur. Aliquis enim per fidem & contritionem præcedentem baptismum, gratiam remissionis peccatorum quantum ad culpam, consequutus est. Sed quando actualiter postea baptismum suscipit, gratia augetur*, & à reatu pœnæ totaliter absoluitur, eo quòd sit particeps passionis Christi. Et similiter illi, qui per contritionem consequutus est remissionem peccatorum, quantum ad culpam, & per consequens, quantum ad reatum pœnæ æternæ, quæ simul cum culpa dimittitur, ex vi clauium, ex passione Christi efficaciam habentium, augetur gratia, & remittitur temporalis pœna; cuius reatus adhuc remaneret post culpæ remissionem: non tamen tota, sicut in baptismo*, sed pars eius: quia in baptismo homo regeneratus configuratur passioni Christi, totaliter efficaciam passionis Christi (quæ sufficit ad omnem pœnam delendam*) in se suscipiens, vt nihil de prioris peccati actualis pœna remaneat: quia non debet alicui imputari ad pœnam, nisi quod ipsemet fecit. In Baptismo autem homo nouam vitam suscipiens, fit per gratiam baptismalem nouus homo: & idèd nullus reatus pœnæ in eo remanet pro præcedenti peccato*. Sed in pœnitentia homo non mutatur in aliã vitam, quia non est regeneratio, sed sanatio quædam: idèd ex vi clauium, quæ operatur in sacramento pœnitent-

vt patet ex 3. p. q. 69. ar. 4. ad 2.

3. q. 9. 69 ar. 3.

3. q. 9. 49 ar. 3.

3. p. 9. 69 ar. 1. cor.

3 p. 9. 69 ar. 2.

ut patet ex Aug. lib. 2. de pecc. m. et remiss. c. 34. to. 7. Et cōtra Faustum lib. 22. c. 87. to. 6. Et tract. 114. in Euangel. Ioan. 1. 9.

nitentia, non tota pœna remittitur *, sed aliquid de pœna temporali, cuius reatus post absolutionem pœna eterna remanere potuit. Nec solum de pœna temporalis, quam hic pœnitens habet in confitendo, ut quidam dicunt; quia sic confessio & sacramentalis absolutio non esset nisi in onus, quod non competit sacramentis nouæ legis: sed etiam de illa pœna quæ in purgatorio debetur, aliquid remittitur, ut minus in purgatorio puniatur absolutus, ante satisfactionem decedens, quam si ante absolutionem decederet.

Ad primum ergo dicendum, quod sacerdos non remittit totam pœnam temporalem, sed partem. Et idem adhuc manet obligatus ad pœnam satisfactoriam.

Ad secundum dicendum, quod passio Christi sufficienter satisfacit pro peccatis totius mundi: & idcirco sine præiudicio diuinæ iustitiæ aliquid de pœna debita remitti potest, secundum quod effectus passionis Christi ad ipsum per sacramenta Ecclesiæ pertingit.

Ad tertium dicendum, quod pro quolibet peccato oportet aliquam pœnam satisfactoriam remanere, per quam medicina contra peccatum præstetur. Et idcirco quamuis virtute absolutionis dimittatur aliqua quantitas pœnæ debitæ pro aliquo magno peccato, non oportet, quod tanta quantitas pœnæ dimittatur respectu cuiuslibet peccati: quia secundum hoc, quod peccatum remaneret omnino sine pœna: et virtute clauium de pœnis singulorum peccatorum proportionaliter dimittitur.

Ad quartum dicendum, quod quidam dicunt, quod in prima absolutione tantum dimittitur vi clauium quantum dimitti potest: sed tamen valet iterata confessio, tum propter instructionem, tum propter maiorem certitudinem, tum propter intercessionem sacerdotis vel confessoris, tum propter verecundiam peccatorum. Sed hoc non videtur verum: quia etsi hæc ratio confessionem iterandi, non tamen esset ratio

iterandi absolutionem, præcipue in eo qui non habet aliquam causam dubitationis de præcedenti absolutione: ita enim poterit dubitare post secundam absolutionem, sicut post primam. Sicut videmus, quòd sacramentum extremæ vnctionis non iteratur super eundem morbum, eo quòd totum quod per sacramentum fieri potuit, semel factum est. Et præterea in secunda confessione non requireretur, quòd haberet claves ille, cui fit confessio, si nihil ibi vis clauium operetur. Et idè dicunt alij, etiam in secunda absolutione aliquid vi clauium dimitti de pœna: quia in secunda absolutione, gratiæ confertur augmentum; & quanto maior gratia recipitur, minus de impuritate præcedentis peccati manet. Et idè minor pœna purgari debetur. Vnde etiam in prima absolutione alicui plus & minus dimittitur de pœna, secundum quod se plus ad gratiam dispõnit: & potest esse tanta dispositio, quòd etiam ex vi contritionis tota pœna tollatur, vt prædictum est*. Vnde etiam non est inconueniens si per frequentem confessionem etiam tota pœna tollatur, vt peccatum omnino remaneat impunitum, pro quo pœna Christi satisfecit.

infra q. 33. ar. 2.

q. 5. ar. 2

ARTIC. III.

Utrum sacerdos per potestatem clauium possit ligare?

AD tertium sic proceditur. Videtur, quòd sacerdos per potestatem clauium ligare non possit. Virtutes enim sacramentales ordinantur contra peccatum vt medicina. Sed ligare non est medicina peccati, sed magis aggrauatio morbi, vt videtur. Ergo sacerdos per vim clauium, quæ est vis sacramentalis, non potest ligare.

70
vide dictam extrauag. quia quorundam de verb. signif.

¶ 2 Præterea, Sicut absoluere vel aperire est auertere obstaculum: ita ligare est obstaculum ponere. Sed obstaculum regni peccatum est, quòd nobis ex alio imponi non potest; quia non nisi voluntate peccatur, Ergo sacerdos ligare non potest.

¶ 3 Præterea, Claves ex passione Christi efficaciam